దాగినటు

పిశుపాటి ఉమామహేశ్వరమ్

'శేఖరం లేడాండీ'

మెట్లెక్కుతూన్న రాంబాబుని చూడగానే రుక్మిణమ్మగారి మొహంలో వెయ్యి వోల్టుల ప్రకాశం నిండింది.

'సమయానికి వచ్చావు నాయనా! వాడవాళ్ళో లేడు. క్యాంపు కెళ్ళాడు. నిన్ననే రావలసింది. రాలేదు. ఇవ్వాడే కోడలికి నెప్పులు మొదలైనాయి. దిక్కు తోచని సమయంలో దేముళ్ళాగా వచ్చావు'

ఆవిడ కంఠంలో తనని చూసిన ఆనందంకన్నా, కోడలు విషయంలోని కంగారు ఎక్కువగా ధ్వనించడంతో రాంబాబుగూడా కొద్దిగా కంగారుపడ్డాడు.

'నువ్వూళ్ళో ఉన్నావని ఒక్కముక్కైనా చెప్పిపోలేదు వాడు. కబురు చేసుందును'

'లేదండీ! వారం రోజులైంది నేను మా వూరువెళ్ళి ఇవ్వాళే బస్సు దిగాను. ఇంకా రూంకిగూడా పోలేదు. ఏవేకదా వీడున్నాడేమో చూసి పోదామని...'

లోపల్నుంచి కేకలాంటి మూలుగొకటి వినబడింది.

రుక్మిణమ్మగారు వెంటనే వెనక్కి తిరిగి 'కాస్త లోనికిరా నాయనా' అంటూ వెళ్ళిపోయింది.

రాంబాబు లోపలికి నడిచాడు.

లోపలి వేపునించి నలుగురైదుగురి కంఠాలు వినవస్తున్నాయి.

'సందేహం లేదు. పురిటి నొప్పులే. రంగమ్మనైనా పిలిపించండి'

ఒకామె తొందర చేస్తోంది.

మరునిముషం రుక్మిణమ్మగారు హాల్లోకొచ్చింది. భయమూ, కంగారూ, కర్తవ్య విమూఢతా ఆమె మొహంలో గూడుకట్టుకు నున్నాయి.

'కాస్త మంత్రసానిని పిలుచుకురావాలి బాబా'

'ఎక్కడండీ ఇల్లు?'

ముసలామె గుర్తులు చెప్పింది. శేఖరం సైకిల్ కే వెతికేసరికి రెండుమూడు నిముషాలు పట్టింది. ఇక్కడ మాయమై అక్కడ ప్రత్యక్షమైనంత ఊపులో రంగమ్మ ఇంటిముందు వాలాడు రాంబాబు.

ఆమెను నిద్రలేపి మత్తు వదిలించి తీసుకు వచ్చేసరికి అరగంట దాటింది.

ఈ లోపల నెప్పుల ఉధృతం మరింత ఎక్కువైంది కళ్యాణికి.

'హాల్లో — పచార్లు చేస్తున్నాడు రాంబాబు.

లోపల నలిపోంచి కళ్యాణి వేస్తున్న ఆర్తనాదాలు వింటున్నకొద్దీ అతనికేదో కంగారుపుట్టింది. జ్ఞానం తెలిసాక స్త్రీ పురిటిబాధ ఇంత దగ్గిరస్థలో చూడ్డం ఇదే మొదటిసారి.

రాంబాబు తల్లిదండ్రులకు ఏకైక పుత్రుడు.

కనీసం అక్కా చెల్లెళ్ళైనా లేక పోవడం మూలాన ఇటువంటి అనుభవం ఇంతవరకూ అతని అనుభవంలోకి రాలేదు.

ఈ మాత్రం దానికే కంగారు చేస్తే ఏమిటమ్మా! కాస్త ఓర్చుకోలేవ్వూ.'

అవతల ఆమె అంత నరకయాతన అనుభవిస్తూంటే రంగమ్మ కంఠం అంత శాంతిగా ఎలా ఉండగలిగిందో!

రాంబాబు పచార్లు ఆపలేదు. మనస్సులో ఆత్రుత హెచ్చింది.

రంగమ్మ కంఠం తారస్థాయిలో వినిపిస్తోంది.

'ఏ డాక్టరుకీ చూపించకుండా ఎలా ఉన్నారమ్మా! నావల్లకాదు. హాస్పిటల్‌కి తీసుకుపొండి.'

అవతలివాళ్ల బాధని గమనించిన చిహ్నాలు రవ్వంతైనా గూడా లేవు ఆమె కంఠంలో.

రెండు మూడు నిముషాలు గడిచాక కొంగుకి చేతులు తుడుచుకుంటూ ఇవతలికి వచ్చింది రంగమ్మ.

పరధ్యాన్నంగా పచార్లు చేస్తున్న రాంబాబు గబ గబా ఎదురెళ్ళి 'ఏంపిల్ల' అనడిగాడు.

రాంబాబు వంక విచిత్రంగా చూసి నవ్వి అన్నది రంగమ్మ.

'అంత తొందరేంటయ్యా బాబూ. కోమటి పురుటాళ్ళా! ముందు హాస్పిటల్‌కి తీసికెళ్ళండి.'

'హాస్పిటల్! ఆమె నా భార్యకాదు' ఆ మాటలు రాంబాబు నోటిలోనే ఉండి పోయాయి.

[illegible] హడావుడిగా ఉన్నారు రుక్మిణమ్మగారు.

'హాస్పిటల్‌కు వెళ్ళాలిట బాబూ.'

'రిక్షా తెప్పించండి.'

[illegible] పంపెయ్యాలన్నంత కోసం వచ్చింది రాంబాబుకి.

మాట్లాడకుండా డబ్బు తీశాడు.

రంగమ్మ వెళ్ళిపోయింది.

రాంబాబు రిక్షా పిలుచుకు వచ్చేసరికి రుక్మిణమ్మగారు అన్నీ సర్దుకుని రెడీగా ఉన్నారు.

కల్యాణి నిలువలేకపోతోంది.

రాంబాబు కడుపులో దేవినట్లయింది.

వెంటనే ఆమెనించి చూపులు తప్పించుకున్నాడు.

కడుపుతో ఉన్న వాళ్ళని చూడాలంటే రాంబాబుకి భయం, అసహ్యం. చికాకు.

ఇల్లు తాళంవేసి వారి వెనకే బయల్దేరాడు సైకిల్ మీద.

హాస్పిటల్ చేరాడు.

రుక్మిణమ్మగారికి మెటర్నిటీ వార్డు చూపించి బయటకు వచ్చి కూర్చున్నాడు రాంబాబు.

బయట ఇంకా నలుగురైదుగురు ఉన్నారు.

రాంబాబుకి అంతా కొత్తగా ఉంది. ఎన్నడూ హాస్పిటల్లో కాలుపెట్టి ఎరగడు. అంతమంది గర్భిణీ స్త్రీలను ఒకచోట చూసి, వాళ్ళ ఆక్రందనల్ని వినేసరికి గుండె ఆగినంత పనైంది.

వెంటనే వెనక్కి పరిగెత్తుకొచ్చేశాడు.

పక్కనున్న ముసలాయన అంటున్నాడు.

'మూడ్రోజుల్నుంచి ఇక్కడే పడిగాపులు పడి కూర్చున్నాము. ఇంతవరకూ పురుడు రాలేదు. విషయమేమిటంటే చెప్పరు. ఏదీ రాకముందే రెండొందలు ఖర్చయ్యాయి. భగవంతుడేంచేస్తున్నాడో!'

ఆ మాటలు వింటుంటే రాంబాబు భయం ద్విగుణీకృతమయింది.

'కళ్యాణి గూడా మూడ్రోజులపాటు నొప్పులు పడుతూ అలానే ఉంటుందో' హఠాత్తుగా భగవంతుడు గుర్తుకొచ్చాడు రాంబాబుకి. రెండు చేతులూ అప్రయత్నంగానే కలుసుకున్నాయి.

'కళ్యాణి సుఖంగా ప్రసవించేటట్లు అనుగ్రహించు దేవుడా!'

[illegible] రాంబాబు వాలకాన్ని చూసి [illegible].

'[illegible] బాబూ.'

రాంబాబు వర్ణం [illegible].

'ఇదే మొదటిసారా?'

'అవును.'

'మరేం భయం లేదు లెండి. అంతా సుఖంగా జరిగిపోద్ది.'

వాడికి నిద్ర రాకుండా ఉండడంకోసం వచ్చే పోయే వాళ్ళతో బాతాఖానీ వేస్తూ ఉచిత సలహాలూ, సానుభూతులూ అందజేస్తూంటాడు.

రాంబాబు [illegible] నవ్వుకున్నాడు.

'లోపలున్న రోగులకి పెద్దా అభయమిచ్చేవాడు.'

అరగంట తిరక్కముందే రుక్మిణమ్మగారు బయటకు రావడం చూసి ఎదురెళ్ళాడు రాంబాబు.

'పురుడొచ్చిందాండీ.'

'రాలేదు బాబూ. అక్కడందరూ నిద్దర్లుపోతున్నారు. లేపినా లేవడం లేదు. నేనే ఖాళీగా ఉన్న ఓ బెడ్‌ను చూసి పడుకోబెట్టాను. పిలిస్తే పలికే దిక్కు లేదు. ఇంటి కెళ్ళిపోదామంటూంది కోడలు. ఒక్క క్షణం గుడా ఉండదుట!'

'ఈ పరిస్థితుల్లో ఇంటికా!'

'నే నెంతో చెప్పి చూశాను. లాభం లేదు. రిక్షాని పిలు నాయనా.'

'లేపలేకపోయారా వాళ్ళని.'

'లాభంలేదు బాబూ! వాళ్ళు పలకరు. పైగా విసుక్కుంటారు.'

తిరుగు టపాలో ఇంటికొచ్చేశారు.

మళ్ళీ అమ్మలక్కలందరూ గుమిగూడారు.

'వచ్చారా పెద్దగారూ! మనకి తెలీనే తెలీదూ. మరియమ్మ ఊళ్ళోకొచ్చిందిట.'

ఆ మాట వింటూనే రుక్మిణమ్మగారి ప్రాణం లేచొచ్చింది.

'మా ఇంట్లో కానుపులన్నీ ఆమె చేతి మీదే. [illegible] బాబూ [illegible] [illegible].'

'[illegible] చెప్పండి... ఆమె [illegible].'

'[illegible] రాంబాబు [illegible] మరియమ్మ [illegible].'

'[illegible] బాబూ [illegible] విషయమే [illegible]...[illegible]'

రాంబాబు [illegible] మరియమ్మ.

[illegible]

ఉంటుంది కాబోలు!

గదిలోకెళ్ళి కళ్యాణిని చూస్తూనే అన్నది మరియమ్మ.

'ఏంటమ్మా ఇంకా ఇంట్లోనే ఉన్నారూ...వెంటనే ఆస్పత్రికి తీస్కెళ్ళండి ... ఒంట్లో రక్తమేదీ... మందు లేమన్నా ఇప్పించారా...ఆ... డాక్టరు మొఖమే చూళ్ళేదూ...హయ్యో పిల్ల ఎలా పాలిపోయిందో చూడండి... రక్తమెక్కించాలి...లేపెతే లాభంలేదు...'

రాంబాబు కాళ్ళు చల్లబడ్డాయి ఆమె నిర్ణయం వింటుంటె.

కళ్యాణి కేకల మధ్య మూల్గులమధ్య రుక్మిణమ్మగారి కంఠస్వరం హాస్పిటల్‌కు వెళ్ళి తిరిగొచ్చిన వైనం వివరిస్తోందావిడ.

'... అందుకని తిరిగొచ్చేస్తారా... ఆళ్ళు లేచే వరకూ ఉండాలిగానీ... ఇంట్లో లాభంలేదు... రక్తం మెక్కించాలి ... లేపోతే గడవడం కష్టం... అక్కడ కాకపోతే కేథలిక్ ఆసుపత్రికి పదండి...నే తీస్కెడతాను ... నెత్తి నెట్టుకు చూస్తారు...'

రుక్మిణమ్మగారు ఇవతలికి వచ్చింది.

రాంబాబుకి ప్రొసీజర్ అర్థమైపోయింది.

'మీరేం కంగారు పడకండి నే వెళ్ళి రెండు రిక్షాలు తెస్తాను సిద్ధంగా ఉండండి...'

పరిగెట్టాడు రాంబాబు రిక్షాలకోసం.

ఓ రిక్షా చుట్టూ పడ్డ కట్టించి కళ్యాణితోపాటు మరియమ్మ కూర్చుంది.

నాలుగుసందులు తిరిగేలోపేదో కళ్యాణి పరిస్థితి మరింత ఉధృతమైంది.

మరియమ్మకేదో అనుమానం కలిగింది.

'రిక్షా వెనక్కితిప్పు బాబూ'

మళ్ళీ ఇంటి కొచ్చేశారు.

రాంబాబుకి దిక్కు తోచకుండా ఉంది. బోనులోని పులిలాగా హాల్లో చెడుగుడాడేస్తున్నాడు.

ఏం జరుగుతోంది? ఏం జరగబోతోంది?

గుండెదడ హెచ్చింది.

లోపల్నుంచి మరియమ్మ బిగ్గరగా అంటోంది.

'లాభంలేదు. సమయం దగ్గిరపడింది. ప్రభువుమీద భారమైడం తప్ప ఏమీ చెయ్లేం. మీరు తిరిగిరాకుండా ఉండాల్సింది. ఒకటికి రెండుసార్లు ప్రయాణపు కుదుపు...పిల్లకెంత కష్టం...అసలీ పరిస్థితిలో గడప దాటించొచ్చా ... అసలే రక్తంలేదు...'

మరియమ్మ ఏసుమీద భక్తిపాటలు అందుకుంది. పరిశుద్ధ గ్రంధాన్ని చదివి వినిపించింది.

రాంబాబు పచార్లు చేస్తూనే ఉన్నాడు.

తెల్లవారింది.

మొహం కడుక్కోమన్చెప్పి కాఫీ ఇచ్చింది రుక్మిణమ్మగారు.

సయించలేదు రాంబాబుకి డోకొచ్చినంత పనైంది.

క్షణక్షణానికీ తన పరిస్థితిలా ఐపోతోందేమిటీ? ఎందుకిలా గుండె దిగజారిపోతోంది? కళ్యాణి తనకేమవుతుంది? స్నేహితుడి భార్య అంతేగా? బంధువు కాదుగదా? ఎందుకింత కంగారు? ఎందుకింత ఆవేదన? బాధ?

కాలం గడుస్తూనకొద్దీ కళ్యాణి పరిస్థితి మరింత విషమిస్తూంది.

ఇప్పుడో కాస్సేపట్లోనో అనుకున్న విషయం అలాగే వెనక్కుపోతాంది.

బయట నుంచుని ఆమె అరుపులు, కేకలు, మూల్గులు వినలేక పోతున్నాడు రాంబాబు.

'అమ్మో ... చచ్చిపోతున్నాను దేముడోయ్... లబ్బా...ఏమిటీకోత...బాబోయ్... భరించలేను...జన్మ జన్మలకీ వొద్దు... ఈబాధ...నన్ను...నీలో...కలిపేస్కో దేముడోయ్...అమ్మా...బాధ...మంట...'

ఈ విధమైన ఆర్తనాదాలు చెవిన బడ్తాంటే బెంబేలెత్తి పోతున్నాడు.

రుక్మిణమ్మగారేదో చీటీ డబ్బులూ తెచ్చిచ్చి 'త్వరగా తీసుకురావాలి' బాబూ అన్నది.

ఆవిడ కంఠంలోని ఒణుకుచూస్తే మరింత భయమేసింది రాంబాబుకి.

వెంటనే బజారు పరిగెట్టాడు సైకిల్ మీద. వచ్చేదార్లో ఆఫీసు దగ్గిర ఆగి ఓ లీవ్‌లెటర్ పడేసి మరి వచ్చాడు.

మందులు!...మందులు! ... మందులు!

ఇంటికీ బజారుకీమధ్య తిరిగినవాడు తిరిగినట్టే ఉన్నాడు రాంబాబు. ఈక్షణం ఈక్షణం ... అనుకుంటుంటేనే గంటల గంటలు దొర్లిపోతున్నాయి.

పన్నెండు...ఒంటిగంట ... మూడు... ఐదు...ఏడు...

మళ్ళీ చీకటిపడింది.

బిగుసుకు పోయాడు రాంబాబు.

ఏం చూడవల్సొస్తుందో! ఏం వినవల్సొస్తుందో!

ఉన్నట్టుండి సన్నగా ఏడుపులు వినిపించాయి లోపల్నించి.

రాంబాబు భయంతో చచ్చిపోయాడు.

'మీరూర్కోండమ్మా! అంతా సుకంగా జరుగుద్ది. కంగారు చెకండి...'

మరియమ్మ బైటకొచ్చింది.

'చూడుబాబూ! అమ్మాయికి గుర్రపు వాతం వచ్చింది...'

గుర్రపు వాతం!

గుండె బెజారయింది రాంబాబుకి.

ఈ మాటెక్కడో విన్నట్టుందే. ఈ జబ్బు వచ్చిన వాళ్ళెవరూ బ్రతికినట్టు వినలేదు! భగవంతుడా శేఖరం కాపురాన్ని రక్షించు!

'...అర్జెంటుగా ఏంబెల్లెన్స్ తీసుకు రావాలి. పదినిముషాల్లో పిల్ల హాస్పిటల్లో ఉండాలి. ఫైర్‌స్టేషన్‌కాడ ఉంటుంది.'

రాంబాబు సైకిల్ తీశాడు.

పంచర్!

ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు.

'మా అబ్బాయి సైకిలేస్కెళ్ళు బాబూ'

వెనకనించి వచ్చిందొకావిడ.

ఆఘమేఘాల మీద ఫైర్‌స్టేషన్ చేరుకునేలోపల మూడుసార్లు డాష్ ఇవ్వబోయి క్రింద పడ్డాడు రాంబాబు.

సైకిల్‌కి బ్రేకుల్లేవు.

రాంబాబు మనసేదో కీడు శంకించింది.

'ఆంబెల్లెన్స్ కావాలి' అన్నాడు లోపలికెళ్ళి తడబాటుతో, భయంతో నీరసంతో, నిస్సత్తువతో—

వాళ్ళేవో కాగితాల మీద సంతకాలు పెట్టించుకుని డబ్బు తీస్కున్నారు ఐదు

నిముషాల్లో శేఖరం ఇంటి ముందాగిన 'అంబ్యులెన్స్' ఆ సందులో పెద్ద సంచలనాన్ని కలిగించింది.

రాములవారు అడవుల కెళ్ళే సీన్లో వీడ్కోలు కొచ్చిన జనంలాగా అందరూ వీధిలో నిలబడి పోయారు. పిల్లలు కారు చుట్టూ గుమిగూడారు.

రాంబాబు ప్రాణాలు పైనే పోయాయి. మతి స్థిమితం తప్పింది. ఏమీ ఎరగని తను ఎరక్క చిక్కన్నాడు. ఈ సందడినీ ... ఈ జనాన్నీ వదిలి ఎక్కడికేనా పారిపోదామనిపించింది.

ఇక్కడుంటే ఏం చూడాల్సొస్తుందో!

స్ట్రెచ్చర్ మీద పడుకోబెట్టి కళ్యాణిని కారులో కెక్కించారు.

దాలిగుంట

రుక్మిణమ్మగారు వెక్కుతూ 'నువ్వు గూడా ఎక్కు బాబూ' అన్నది.

రాంబాబుకి కాళ్ళూ చేతులూ ఆడలేదు.

'నేను సైకిల్‌మీద వస్తానండి' అన్నాడు.

'ఫర్వాలేదు బాబూ కాస్త సాయం కావాలి. పిల్ల ఎగిరెగిరి పోతోంది'

రాంబాబు ఇంటికి తాళమేసి కారులో ఎక్కాడు.

అంబులెన్స్ బయల్దేరింది.

కళ్యాణి ఉండుండి కాళ్ళూ చేతులూ కొట్టుకుంటోంది.

నోట్లో ఉండలాగా చుట్టిన గుడ్డ పీలిక!

'హూమ్మం'టూ గురక!

ఆమె పరిస్థితి చూస్తుంటే రాంబాబు నిలువెల్లా వణికిపోయాడు.

మెదడు మంచుముద్దలాగా ఐపోయింది.

ముసలామె లోలోపలే కుళ్ళుతోంది.

హఠాత్తుగా కళ్యాణి కాళ్ళూ చేతులూ కొట్టుకోడం ప్రారంభించింది.

ఆమె నింతదగ్గిర్నుంచి చూడ్డం ఇదే మొదటిసారి రాంబాబుకి.

'ఆ కాళ్ళు గట్టిగా నొక్కి పట్టుకో బాబూ కదలకుండా' అన్నది రుక్మిణమ్మ గారు తను చేతులు కదలనీకుండా అదిమి పెడుతూ.

అరక్షణం సందేహించాడు రాంబాబు.

కళ్ళముందు శేఖరం రూపం మెదిలింది.

వాడుండాల్సిన స్థితిలో తనున్నాడు! దైవలీల!

వెంటనే ఆమె రెండు కాళ్ళనూ నొక్కి పట్టాడు.

హాస్పిటల్ చేరారు.

కళ్యాణిని దింపి వరండాలో క్రింద పడుకోబెట్టి 'ఏదమ్మా మీ స్ట్రెచ్చర్' అన్నాడు డ్రైవర్.

'ఖాళీ లేదు వస్తుందిలే... తొందరేమిటీ...'

'మా స్ట్రెచ్చర్ మాక్కావాలి. ఖాళీ చేసి ఇవ్వండి...'

నర్సులూ, కారువాళ్ళూ పోట్లాడుకుంటున్నారు.

'నువ్వేమన్నా మా ఆఫీసర్‌వా అడగటానికి' అంటోంది నర్స్.

'పైకి రిపోర్టు చేస్తాను. అంత పొగరా' అంటున్నాడు డ్రైవర్.

'పొగరూ గిగరూ అన్నావంటే జాగ్రత్త' హెచ్చరిస్తోంది నర్స్.

కళ్యాణి ఎగిరెగిరిపడ్తోంది. గురక పెడ్తోంది.

ఇవతల చావుబ్రతుకుల్లో ఉన్న పేషెంటుని వదిలి వాళ్ళలా పోట్లాడుకుంటుంటే ఆశ్చర్యంతోపాటు అసహ్యం కలిగింది రాంబాబుకి.

'ముందు పేషెంట్ సంగతి చూడండమ్మా. నిముషంగడిస్తే ఏమౌతుందోనని మేం హడిలి ఛస్తుంటే'

చాలా అసహనంగా అన్నాడు రాంబాబు.

'మాకు తెల్సులేవయ్యా ఏంచెయ్యాలో' విదిలించిపారేసింది నర్స్.

కళ్యాణిని లోనికి తీస్కెళ్ళారు.

రాంబాబు బయటే నిల్చుండిపోయేడు.

అరగంట గడిచింది.

లోపల్నించి ఏ వార్తా రాలేదు.

రాంబాబుకు రక్తవేగం హెచ్చింది. అంత చలిగాలిలోనూ చిరుచెమట పట్టింది. ఎంత వద్దనుకున్నా మనసు పదే పదే కీడు శంకిస్తోంది.

దిక్కు తోచడంలేదు. కాలుగాలిన పిల్లిలా తిరుగుతున్నాడు.

'ఎలా ఉందండీ అమ్మాయికి'

వగర్చుకుంటూ వచ్చాడు వో ముసలాయన. ఆయనెవరో రాంబాబుకి తెలీదు.

'ఇంతవరకేం జరగలేదు' భయమూ, బాధతో కూడిన నిర్లిప్తతతో అన్నాడు.

శ్మశాన వైరాగ్యం లాంటిది ఆవహించింది రాంబాబుని.

ఆయన హడావుడిగా లోపలికెళ్ళాడు.

రెండు నిముషాలు పోయాక రాంబాబు ముందునించే దూసుకు పోయాడు.

వెనువెంటనే ఓ డాక్టరూ ఆయనా మాట్లాడుకుంటూ లోపలి కెళ్ళారు.

ఐదు నిముషాలు పోయేక ఓ కారు రాంబాబు ముందునించే దూసుకుపోయి వార్డుదగ్గర ఆగింది.

ఒక లేడీడాక్టరు దిగి లోనికి పరిగెట్టింది.

రాంబాబుకంతా అగమ్యగోచరంగా ఉంది.

ఏం జరుగుతోందో, ఏం జరగబోతోందో అందరూ ఎందుకిలా పరిగెట్టుతున్నారో, ఆ ముసలాయన ఎవరో అర్థంకాలేదు.

తనూ లోపలికి పరిగెట్టాడు.

'వెంటనే ఆపరేషన్ చెయ్యాలి. క్విక్...బి ప్రిపేర్డ్...క్విక్...'

లేడీడాక్టర్ తొందర పడ్తోంది.

నర్స్ ఒక కాగితంతెచ్చి సంతకం పెట్టమన్నది.

రాంబాబు ఆ కాగితంలోకి చూశాడు.

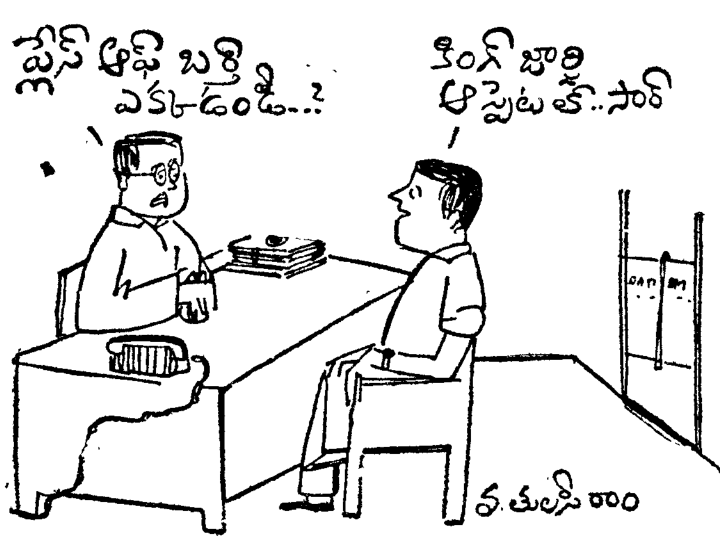

'ఈ ఆపరేషన్‌కు నేను మనస్ఫూర్తిగా ఒప్పుకుంటున్నాను. తల్లిప్రాణమూ బిడ్డ ప్రాణమూ ఏమైననూ హాస్పిటల్‌వారు బాధ్యులుకారు.'

గుండె నెవరో పిండినట్లైంది.

'ఇది ఊర్కేనే నామినల్ ప్రికాషన్. మీ భార్య ప్రాణానికేం భయంలేదు బిడ్డ సంగతి చెప్పలేం. క్విక్.'

ఆ నర్స్ మొహంలోకి విచిత్రంగా చూశాడు రాంబాబు.

'ఆమె నా భార్యకాదు. నా స్నేహితుడి భార్య. ఆ ముసలావిడ అతని తల్లి. ఆమె చేత పెట్టించండి సంతకం.'

నర్స్ 'సారీ' అంటూ రుక్మిణమ్మగారి దగ్గర కెళ్ళింది.

ఆ కాగితాన్ని చూస్తూనే ఆవిడ బావురుమంది.

రాంబాబు కింకా అక్కడ నిలబడడానికి ధైర్యం చాల్లేదు.

ఒక్క ఉదుటున బయటికొచ్చి పడ్డాడు.

రక్తం గడ్డకట్టినట్లైంది.

బస్సు దిగినవాడు సరాసరి రూంకి పోకుండా శేఖరంగాడికోసం ఆగటమేమిటి? ఈ విచిత్ర పరిస్థితిలో చిక్కుకు పోడమేమిటి?

ఎందుకు తను మామూలుగా ఉండలేక పోతున్నాడు? కళ్యాణెవరు? తనెవరు? తన కెందుకంత చిత్తసంక్షోభం?

ఏదో రూపు తెలీని భయమూ, బాధా తోసేసిన సుడిగుండాల్లోకి జారిపోతున్న రాంబాబు తనని తాను సంభాళించుకోలేక పోతున్నాడు. కీడుశంకించే ఆలోచనల తాకిడికి తట్టుకోలేక పోతున్నాడు, ఓ అరగంట గడిచాక ముసలాయన బయటికొచ్చి తన్ను తాను పరిచయం చేసుకున్నాడు.

'మావి శేఖరం నక్కిత్తెలెండి. రెండ్రోజుల్నించీ ఊళ్లోలేను. ఇందాకనే వచ్చాను. ఇంటి కొచ్చేసరికి గగ్గోలుగా చెప్పింది మా ఆవిడ. నుసపోగక పరిగెట్టు కొచ్చేశాను. డబ్బైనా నా చిరజిమాత్రి, ఎప్పుడైనా చెయ్యాలి లేపోతే హాస్పిటల్లో పన్లు జరగవ్. పిల్ల మనవాట విసరు. డి.యం.వో.

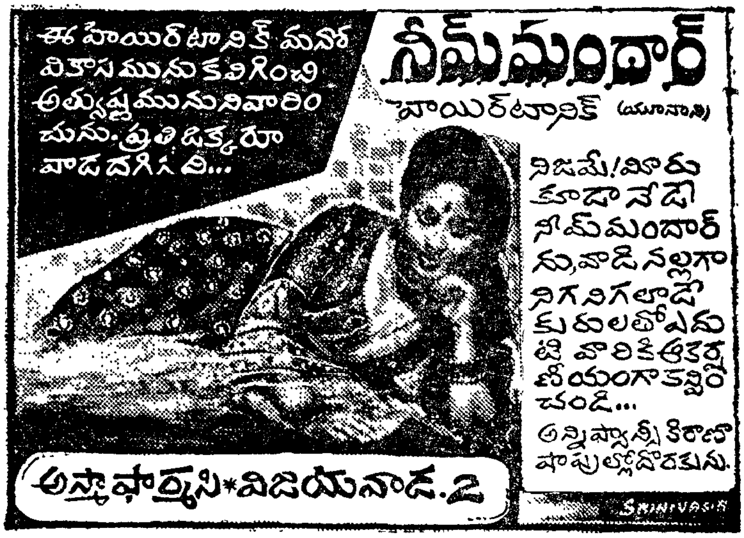

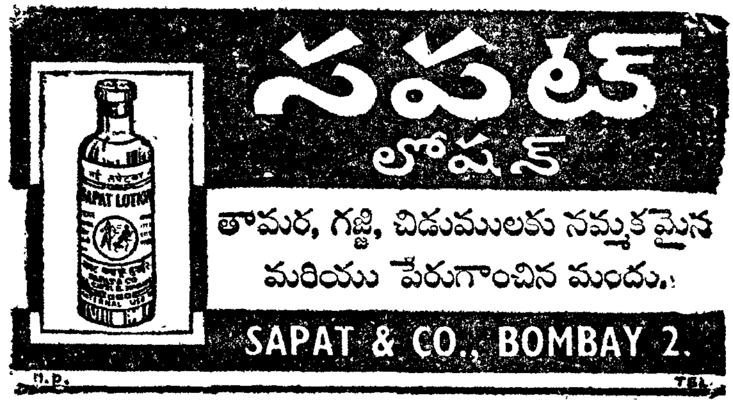

ఏజెంట్లు: ది [illegible] కార్పొరేషను
బకింగ్‌హాం పేట, విజయవాడ—2.

కొడుకు నా స్టూడెంటు. ఆయనకు నేనంటే మా చెడ్డ అభిమానం. మా అమ్మాయిల పురుళ్ళన్నీ నెత్తిన పెట్టుకుని చేశారు. చేరి పరగంటైనా మొహం చూడనివాళ్ళు నేను పిలుచుకుని విషయం చెప్పేసరికి పరుగు లెత్తుతున్నారు. మరేం భయంలేదు లెండి. ఏణాదేవిగారి హస్తవాసి మంచిది...'

ఇలాగే ఆయనేదో చెప్పుకు పోతున్నాడు గానీ రాంబాబు కదేం వినబడ్డం లేదు.

లోపల కళ్యాణి ఎలాఉంది ?

హఠాత్తుగా లేచి నిల్చున్నాడు రాంబాబు.

శేఖరానికీ, మిగతా వాళ్ళకూ టెలిగ్రాము లివ్వమని రుక్మిణమ్మగారు చెప్పిన సంగతి గుర్తుకొచ్చింది.

జేబులో శేఖరం 'డైరీ'ని ప్రోసారి తడిమి చూసుకుని 'ఒస్తానండి' అంటూ రిక్షాలో పైరాఫీసుకి పోయి సైకిల్ తెచ్చుకుని టెలిగ్రామ్స్ ఇచ్చి హాస్పిటల్ కొచ్చేసరికి రుక్మిణమ్మగారు ఎదురొచ్చింది.

'ఆపరేషన్ చేసి బిడ్డను తీశారు బాబూ! ఆడపిల్ల'

రాంబాబు మొహం వికశించింది.

'కోడలు పిల్లకి స్పృహలేదు. ఇరవై నాలు గ్గంటలవరకూ రాదుట. ఇరవై నాలు గ్గంటలు గడువుపెట్టారు బాబూ' అంటూ వెక్కి వెక్కి ఏడ్వసాగింది.

ఆవిడని ఎలా ఓదార్చాలో అర్థం కాలేదు రాంబాబుకి.

ఆవిడ కున్నంత సంక్షోభమూ తను మనస్సులో అనుభవిస్తున్నాడు.

ఐదు నిముషాలు పోయాక తనని తనే సంబాళించుకుని అన్నదావిడ.

'ఇక నువ్వింటికెళ్ళు బాబూ ! సమయానికి దేముడల్లేవచ్చి ఆదుకున్నావు. వేళలో మగదిక్కులేక ఎంత అల్లాడేదాన్నో. నీ ఋణం జన్మలో తీర్చుకోలేను'

రాంబాబు మామూలుస్థితికి వచ్చాడు.

'అంతమాట అనకండి. అంతా సుఖంగా ముగిసింది. అంతేచాలు. రేపొద్దున్న వస్తాను' అన్చెప్పి ఇవతలి కొచ్చాడు.

దాలిగుంట

అప్పటికి రాత్రి తొమ్మిదిన్నరైంది.

నిన్నరాత్రి తొమ్మిదిన్నరకి దిగాడు తను ఊళ్ళో. అప్పట్నించి పచ్చి మంచి నీళ్ళైనా ముట్టలేదు. నిన్నమధ్యాహ్నం ఇంటిదగ్గర తినిన భోజనం.'

మనసులోని తుఫాను తగ్గుముఖం పట్టేసరికి ఎప్పట్నించో పీడిస్తున్న ఆకలి, నీరసం, నిస్సత్తువ నిలువనీయలేదు రాంబాబుని.

కానీ ఏమీ తిన బుద్ధికాలేదు. తినే స్థితిలో లేడు.

ముందు విశ్రాంతికావాలి మానసికంగా, శారీరకంగా.

సరాసరి రూంకొచ్చిపడ్డాడు.

తాళంతీస్తూనే మంచం మీద వాలిపోయాడు.

మగతగా కళ్ళుమూసుకున్నాడు.

పక్కగదిలోనుంచి గాజుల గలగలలు.

చిన్నగా నవ్వులు, గుసగుసలు...

సావిత్రమ్మగారి కంఠం.

ఉలిక్కిపడి కళ్ళుతెరచి చీకట్లోకి చూశాడు రాంబాబు.

సావిత్రమ్మగారు ! ప్రకాశరావుగారు !

ముప్ఫైయ్యయిదేళ్ళ ఆవిడ ! నలభై పైబడిన ఆయన !

రాంబాబు ఆశ్చర్యాన్నించి తేరుకోలేక పోయేడు.

తనింకా ఊర్నించి రాలేదనుకుంటూ హాయిగా, స్వేచ్ఛగా మాట్లాడుకుంటున్నారు.

పన్నేళ్ళుగా కాపురంచేసిన ఆ మనుషుల్లో ఇంకా ఇంత పచ్చి శృంగారం దాగి ఉందా !

రాంబాబుకి మరుక్షణం హాస్పిటల్లో బెడ్‌మీద స్పృహలేకుండా పడివున్న 'కళ్యాణి' రూపం గుర్తుకొచ్చింది.

పక్కగదిలో సావిత్రమ్మగారు పగలబడి నవ్వుతోంది.

కళ్యాణినీ, సావిత్రమ్మనీ పోల్చి చూడసాగింది రాంబాబు మనసు.

ఎంత భయంకరమైన అనుభవం !

మొదటిసారికే 'నాకీ బాధ ఒద్దు బాబోయ్ ..నాకీ జన్మకి ఒద్దు బాబోయ్' అంటూ గోడుపెట్టిందే కళ్యాణి !

ఎనిమిదిమంది బిడ్డలతల్లికి ఆ బాధ తెలీదా? తొమ్మిదోసారికి సిద్ధపడుతోంది ? తనే ప్రోత్సహిస్తోంది !

ఎంతబాధ ! ఎంత నరకం !

ఇన్నేళ్ళ అనుభవమే 'పెళ్ళిపెటాకులూ వద్దు బాబూ' అనిపించిందిగదా తనచేత — ఇటువంటి బాధను ఎనిమిది సార్లు అనుభవించి ఉండికూడా ఇంకో సారికి సిద్ధపడుతున్నాడా ప్రకాశరావుగారు!

ఈ బాధ ఈ నరకయాతన ఇదంతా మిథ్యేనా ?

'జన్మ జన్మలకీకూడా ఈ బాధ ఒద్దు బాబోయ్' అంటూ ఆక్రోశించిన కళ్యాణి కూడా రేపింతేనా ?

హఠాత్తుగా జ్ఞానోదయమైంది రాంబాబుకి.

తనలో తనే నవ్వుకున్నాడు.

'సంసారమే ! ఇదంతా మిథ్య. జనులందరూ ఇలా మొదటిసారికే భయపడి నట్లైతే భారతదేశం అధికజనాభాతో బాధపడేదా !'

ఆడవారిని గురించి, వారి మనస్తత్వాన్నిగురించి అయోమయ స్థితిలో ఆలోచిస్తుంటే ఎప్పుడో తెలీకుండా నిద్ర పట్టింది — బ్రహ్మచారి రాంబాబుకి. ●

ఉత్తరాలు రాసేవారికి మనవి

ఉత్తరాలు రాసేవారు ఈ కిందివి గమనించగోరుతాము.

—రచనలలో ఇంగ్లీషు లిపి వాడరాదు.

—రాసేవారి పూర్తిపేరు చిరునామా ఉత్తరంలో ఉండాలి. అంతా తెలుగు లిపిలోనే ఉండాలి.

—అన్ని ఉత్తరాలూ వ్యక్తుల పేర కాక సంపాదకుడు, ఆంధ్ర సచిత్ర వారపత్రికకి రాయాలి.

—సంపాదకుడు